

har en ferielov, skal man have en orlovslov, hvor man med visse års mellemrum optjener ret til at få orlov på et økonomisk niveau, som i dag kunne ligge på dagpengeniveau, og som man i øvrigt kan diskutere.

Så vil jeg sige til sidst til den fungerende socialminister: Når vi ikke bliver enige i dag, er det jo, fordi ministeren kommer med det her skønneri: Det er regeringens politik, det, SF står og siger. Jamen det er det da ikke. Der er masser af mennesker, som med rette føler sig umyndiggjort i systemet, som med rette oplever, at toget kører forbi dem, også fordi regeringen har lavet en skattereform, også fordi regeringen har lavet en række ting, som jo letter det for middelklassen i Danmark, men som ikke hjælper de dårligt stillede. Det er jo virkeligheden, og det er det, regeringen ikke vil sige her fra talerstolen, det er det, regeringen ikke vil erkende, og det er derfor, der bliver lidt slinger i valsen.

Det er i virkeligheden illustreret af statsministeren. Statsministeren siger, vi har en historisk chance. Enig. Så kommer statsministeren med nogle klare mål for den økonomiske politik, men når det drejer sig om de udstødte og de grupper, der har brug for en social velfærdsplan, bliver det til – og jeg citerer, hvad statsministeren sagde – »at så kan der komme et nyt håb for dem.« Ja, velbekomme, siger jeg, men det er da ikke nok. Det, der var den store idé fra SF's side, og det, vi gerne fortsat vil presse på for, og det, der står i vores dagsorden, er, at vi laver en social velfærdsplan, som har samme styrke som de økonomiske planer, som de økonomiske målsætninger.

I sådan en lang debat har det også været morsomt at se, hvor mange forskellige argumenter der har været fremført fra regeringspartierne side for, at man ikke kan stemme for denne dagsorden. Først var man enig i den; så var de økonomiske konsekvenser ikke klare; så var det spørgsmålet om, at der var nogle problemer i vores formulering om, at det skulle være på de arbejdsløses egne præmisser, at det skulle tilrettelægges. Og så hører jeg nu fra den fungerende socialminister, at problemet hverken mere eller mindre er, at det er regeringens politik, der står i denne dagsorden. Nej – sådan er det dog nok ikke.

Jeg vil anbefale Folketinget at stemme for vores dagsorden, og jeg håber, at denne diskussion har placeret V, K og Z, hvor de hører hjemme, og vi andre må fortsætte diskussionen og

fortsat presse på en regering, der slingrer lidt rigeligt på de her områder.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslag om motiveret dagsorden nr. D 48 af Steen Gade (SF) (se foran) forkastedes, idet 12 (SF og EL) stemte for, 96 (S, V, KF, FP, RV og CD) imod.

Hermed sluttede forespørgslen.

Den næste sag på dagsordenen var:

17) Forespørgsel nr. F 30:

Forespørgsel til statsministeren:

»Hvilken garanti kan statsministeren give for, at folkepensionister både på kort sigt og lang sigt kan være sikre på, at der vil blive udbetalt en folkepension, hvis størrelse giver en tryk alderdom, og at befolkningens egen pension ikke bliver udhulet af skærpet pensionsbeskatning?«

Af Kim Behnke (FP) m.fl.

(Forespørgslen anmeldt 20/1 95. Fremme af forespørgslen vedtaget 26/1 95).

Begrundelse

Kim Behnke (FP):

I forbindelse med juleferien, i forbindelse med nytårsskiftet opstod der i den danske dagspresse en kraftig debat.

Det var en debat om, hvorvidt man fra den danske stat, fra de offentlige kasser vil være i stand til at blive ved med at udbetale folkepension til alle folkepensionister, når vi når år 2015, 2020, 2025 osv.

Umiddelbart kunne man meget vel fristes til at sige: Den diskussion kan jo ikke være specielt interessant her i 1995. Men der er det særegne ved folkepension, at det drejer sig om ganske mange penge, og der er det særegne ved det offentliges evne til at udbetale pensioner, at det er et resultat af, hvilken befolknings sammensætning vi har; det er et resultat af, hvilken indtjeningsevne vi har i de pågældende år, fordi vi har valgt at indrette vores offentlige finansiering